

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. Пловдив, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20235001000040 по описа за 2023 година

С решение № 70/13.10.22 г., постановено по т.д. № 130/21 г. на ОС Хасково, „ЗК Л. И.“ АД ЕИК ***** е осъдена да заплати на А. Г. М. ЕГН ***** сумата 40 000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на С. М. Й. ЕГН*****, настъпила на 28.08.2018 г. вследствие на ПТП, станало 27.12.2016 г., ведно със законната лихва върху главницата от 06.03.2020 г. до окончателното □ изплащане, като в останалата част до пълния предявен размер 50 000 лева искът е отхвърлен.

Със същото решение "ЗК Л. И." АД е осъдена да заплати в полза на съдебната власт, по бюджетна сметка на ОС - Хасково държавна такса в размер на 1600 лв., а А. Г. М. - да заплати на „ЗК Л. И.“ АД деловодни разноси в размер на 126 лв., както и юрисконсултско възнаграждение по чл. 78 ал. 8 от ГПК - 250 лв.

Въззивна жалба против горното решение е подадена от "ЗК Л. И." АД, която го обжалва го обжалва в **осъдителната му част**. Жалбоподателят счита решението за незаконосъобразно и необосновано в

обжалваната му част, като иска в същата то да бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на С. Й. -дядо на ищцата да бъде отхвърлен изцяло. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Въззиваемата страна А. Г. М. оспорва жалбата като неоснователна и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено в обжалваната му част. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение с ДДС в полза на процесуалния ѝ представител адв. М. за оказана безплатна правна помощ.

Пловдивски апелативен съд, след преценка на събраните доказателства по делото, във връзка с изложените оплаквания и възражения на страните, приема за установено следното:

Съдът е бил сезиран с искове по чл.432 от КЗ и чл.86 от ЗЗД, предявени от А. Г. М. против "ЗК Л. И." АД за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания, преживени от ищцата вследствие смъртта на нейния дядо С. М. Й., настъпила вследствие ПТП, осъществено на 27.12.2016 г., виновно причинено от Ю. А. Х. при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка "Ф. Г.", с рег. № * **** **, за което МПС е била сключена застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" с ответното застрахователно дружество.

По делото е безспорно установено обстоятелството, че за увреждащото МПС е била сключена застраховката „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена със застрахователя - ответник по полица № **/**/*****, валидна към датата на настъпване на ПТП.

Безспорно е установено противоправното поведение и вината на водача на л. а."Ф. Г.", рег. № * **** **, като е зачетена на основание чл. 300 от ГПК задължителната сила на присъдата, постановена по НОХД № 330/2020 г. на Окръжен съд - Хасково, влязла в законна сила на 14.07.2021 г., с която Ю. А. Х. е признат за виновен в това, че на 27.12.2016г., на АМ „М.“, при км. **+***, в землището на гр. С., в посока от гр. С. към гр. Х., при управление

на МПС- лек автомобил марка „Ф.“, модел „Г.“ с рег. № * **** ** нарушил правилата за движение по пътищата- чл. 20, ал.2 ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на повече от едно лице, в това число и на С. М. Й..

На база прието заключение на комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза е установен механизъмът на настъпване на ПТП, изцяло кореспондиращ с този, приет от наказателния съд: На 27.12.2016 г., след приключване на работа, Х. и двамата пострадали се качили в автомобила, управляван от Ю. Х., като пострадалият С. М. е пътувал на задната седалка отляво. Делинквентът Х. управлявал автомобила със скорост от около 140 км/ч. в дясната активна лента на източното платно за движение на автомагистрала "М." на къси светлини. Приближавайки бензиностанция при километър **+***, от която съществувала възможност да излязат други превозни средства, подсъдимият не намалил скоростта си на движение, като продължил да се движи със скорост на границата на максимално допустимата. По същото време от изхода на бензиностанцията, за да се включи в движението по автомагистралата, започнал да излиза неустановен товарен автомобил влекач, с прикачено на него полуремарке с чужда регистрация. Подсъдимият го възприел, но не задействал спирачната система, а само отпуснал педала на газта. Товарният автомобил се движел бавно, като от аварийната лента пресякъл двойната непрекъсната линия /M2/ от надлъжната пътна маркировка и започнал да навлиза частично на около един метър в дясната лента за движение, в която се движел и подсъдимият. След като видял, че товарният автомобил няма да спре и частично навлиза в дясната лента на платното за движение, водачът Х., реагирал на възникналата опасна ситуация с рязко отклоняване на управлението от него автомобил вляво. Вследствие на рязкото отклоняване загубил контрола над автомобила, който напуснал платното за движение отляво, при което последвал удар между предната му лява част и мантинелата, разделяща източното от западното платно на автомагистралата. От удара автомобилът се завъртял и се преобърнал, преминавайки през мантинелата в насрещното платно за движение, където първоначално паднал върху платното на задната си лява част, след което продължил да се превърта и придвижва към дясната лента на платното за движение в посока северозапад. В същото време, в дясната лента на западното платно за движение по автомагистрала "М." в посока гр. С., със скорост от 100 км/ч се движел товарен автомобил-влекач, с прикачено на него полуремарке. Водачът на влекача възприел лекия автомобил

непосредствено преди да се удари в мантинелата и реагирал своевременно, като задействал спирачната система, но въпреки това последвал удар между дясната страна на лекия автомобил и предната лява част на товарния автомобил. След този удар товарният автомобил се придвижил 33 метра напред и се установил в аварийната лента, а лекият автомобил се установил в средата между двете ленти на платното за движение. Вследствие на удара в мантинелата и преобръщането през нея, от автомобила в разделителния остров между двете предпазни еластични огради изпаднали Ю. Х. и С. М. Й., а на пътното платно изпаднал другият пътуващ в автомобила С. С..

Вследствие на инцидента С. М. Й. е получил контузия на главата, мозъчно сътресение, фрактура на 3,4,5 и 7 шийни прешлени с компресия към канала; счупване на гръден прешлен 1; счупване на поясни прешлени 3,4 и 5; счупване на първо ребро в ляво и в дясно; счупване на 2,3,4,5,6,7,8 и 9 ребра вляво; контузия на бял дроб; хемапневмоторакс в ляво и др. Вследствие на получените травми и последващи усложнения е настъпила смъртта на С. Й. като пряка и непосредствена последица от ПТП.

Травмите са получени от С. Й. като пътник без поставен обезопасителен колан, като е прието в тази връзка, че това обстоятелство е допринесло за получаването на шийната травма, която е специфична и пряко застрашаваща живота. Предвид извода, че правилното използване на обезопасителен колан би предотвратило шийната травма, а същевременно останалите травми са били овладени, е мотивиран извод за наличие на съпричиняване, оценено от първоинстанционния съд на 20 %.

Горните изводи на първоинстанционния съд и така установената фактическа обстановка относно механизма на настъпване на ПТП, наличие на виновно и противоправно поведение на водача на застрахованото при ответника МПС, както и наличието на съпричиняване от 20 % от пострадалото лице, не се оспорват от жалбоподателя.

Във въззивната жалба се излагат оплаквания, че незаконосъобразно и необосновано първоинстанционният съд е приел, че ищцата А. Г. М. има материалноправна легитимация да получи обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на нейния дядо. Жалбоподателят счита, че по делото не е доказано наличието на особена близост с пострадалия, която

да е различна от обичайната такава между дядо и внучка, от една страна, а от друга, не са доказани настъпили сериозни по интензитет и продължителност морални болки и страдания, поради което не са налице предпоставките по ТР № 1/2016 г. на ОСНГТК и ВКС, разрешаващо въпроса относно кръга на лицата, легимиран да получат обезщетение за морални вреди при смърт на техен близък.

В тази връзка по делото са разпитани свидетелите Н. Ю. М., живеещ на семейни начала с ищцата, Ю. М. Е. - баща на Н. М. и Т. М. Е. - съсед. Техните показания са еднопосочни и са смисъл, че ищцата е израснала от малка в дома на дядо □ по бащина линия С. М. Й.; още когато е била на 1-2 години, родителите ѝ са се разделили, като майката е заминала за чужбина, създала ново семейство и контактите ѝ с А. били епизодични - предимно обаждания по телефона; бащата ѝ също заминал на работа в чужбина, като се завръщал един - два пъти годишно, но и в периодите, когато си бил в Б., А. оставала при дядо си, рядко баща ѝ, който имал отделна къща, я вземал при него; когато А. била ученичка, баща ѝ създал друго семейство; А. възприемала дядо си повече като баща, викала му "татко", на въпроси защо го нарича така, след като му е внучка, заявявала, че той ѝ е като баща, той я е отгледал и тя го знае като татко; след процесния инцидент, когато С. Й. бил на легло в резултат на получените травми, А. М. участвала активно в грижите за него по смяна на превръзки, почистване на рани, измиване с мокри кърпи, смяна на памперси и др.; след инцидента станала нервна, стресирана, уплашена, казвала, че сънува разни неща; след смъртта му се чувствала зле, характерът ѝ се променил, преживявала тежко загубата, тъй като преживе била много близка с дядо си и той бил непрекъснато с нея; често ходела на гробището, искала дядо ѝ да я види, правела молитви за него, показвала снимки на 4-годишната си дъщеря с думите "това е баща ми, дядото".

По делото е прието и заключение на съдебно-психологична експертиза, неоспорено от страните, което сочи, че смъртта на С. М. се е отразила стресиращо върху психиката на ищцата; според резултатите на приложения диагностичен инструментариум /в заключението подробно са описани апробираните специфични тестове и методики/ същата е преживяла стрес след ПТП от 27.12.16 г. и наличието на посттравматичен стрес са модератори, формирали ранимостта на личността на изследваното лице; ищцата е реагирала на загубата твърде емоционално, което е натоварило допълнително психиката ѝ; нивото на личностна ситуативна тревожност е на

средно ниво, повишено, вероятно след преживяното след смъртта на дядо ѝ С.; и към момента на изследването са налице симптоми на посттравматичен стрес, при ищцата нивото на психична устойчивост е на ниво близко до "съпротивляваща се личност"; определеният тип личност "лабилен интроверт" не ѝ помага да се справи с мисълта за загубата на близкия човек, тъй като характеристиките на този тип е, че те интравентират емоциите си, не ги обработват, а ги задържат в себе си; ищцата се старае да се справи с последиците от стреса, като избира да не посещава места, да мисли и говори за загубата на дядо си С. М., които я натоварват емоционално; при нея съществува вероятност, ако попадне в ситуация, близка до тази с процесното ПТП, да активира преживяванията и страхове на личността, което ще доведе до негативни изменения и последствия за психичното ѝ състояние. В устния си обяснения, дадени в открито съдебно заседание, вещото лице е заявило, че са налице физически симптоми на посттравматичния стрес - нарушения на съня, сънуване на кошмари; емоционалната връзка между А. М. и дядо ѝ е била силна и много стабилна, тъй като тя не е била обгрижвана от родителите си, а от своя дядо и баба, която е била жива до петгодишната ѝ възраст; дядото по бащина линия е бил най-близкият ѝ човек; при личен преглед ищцата е споделила страховете си да пресича улицата, което според вещото лице се дължи на все още неотработената психическа травма; при нея е налице едно постоянно вътрешно напрежение, като ищцата не е силна като личност и като характер, за да може да го тушира; вещото лице е категорично, че ако съдбата, не дай боже, я постави в бъдеще в аналогична ситуация и се наложи отново да преживява подобни събития с физически последствия, каквито е имал дядо ѝ, ищцата няма да може да се справи.

При така събраните гласни доказателства и заключение на съдебно-психологична експертиза обосновано първоинстанционният съд е приел, че ищцата е провела пълно и главно доказване на твърдяните от нея обстоятелства за наличие на особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му морални вреди, по смисъла на Тълкувателно решение № 1/21.06.2018 г. по т. д. № 1/2016 година на ОСНГТК на ВКС на РБ. От същите се установява, че връзката между ищцата и нейния дядо е била такава, като между баща и дъщеря, тъй като дядото е поел цялостната грижа за нея още когато е била на две години, без да разчита на помощта на родителите, които са се разделили и са заминали в чужбина - майката за постоянно, бащата - на работа със завръщане в Б. един-два пъти

годишно, през които периоди само инцидентно е отделял време и внимание за А.; ищцата е възприемала дядо си по-скоро като баща и го е наричала "татко", именно по този начин го е представяла и на своята собствена дъщеря, показвайки ѝ снимки след неговата смърт. Тези отношения са били трайни и стабилни и не са били прекъсвани, като след инцидента именно ищцата е поела основните грижи за пострадалия в изпълнение на моралния си дълг за това, че я е отгледал от малка. Загубата на човека, когото е възприемала като свой баща, е преживяна силно емоционално, налице са негативни изменения в психиката на ищцата, вкл. симптоми на посттравматичен стрес, повишена тревожност, нарушение на съня, сънуване на кошмари, страхове да пресича улицата; всичко това е помрачило и радостта от раждането на първото ѝ дете, което е предхождало смъртта на най-близкия ѝ човек.

При така констатираната фактическа обстановка изводът на съда, че ищцата попада в кръга на лицата, които според ТР № 1/21.06.2018 г. по т. д. № 1/2016 година на ОСНГТК на ВКС на РБ имат право на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на нейния дядо - налице е създадена трайна, постоянна, силна и дълбока емоционална връзка с починалия, която е прехвърлила границата на обичайната привързаност и обич между дядо и внучка и е равностойна на такава между баща и дъщеря; в резултат на загубата ищцата е претърпяла значителни по степен морални болки и страдания, за продължителен период от време, като същите не са отшумели и понастоящем, като същите са сравними с тези, преживявани от най-близките.

Не могат да бъдат споделени доводите във въззивната жалба, че събраните доказателства сочели единствено на добри отношения в бита, без изявени конфликти, касаещи единствено материални отношения и контакт, че не установявали особени житейски обстоятелства, които да са различни от обичайните такива за този кръг родственици. Напротив, събраните доказателства сочат, че ищцата е възприемала починалия като свой най-близък човек; действително, същата е имала живи родители, но същите на практика са се дезинтересирали от нея още от двегодишната ѝ възраст и са били заместени в грижите за нея именно от нейния дядо, поради което ищцата го е наричала "татко"; така създадената връзка е трайна, продължителна и постоянна, като е прекъсната именно със смъртта на С. М., което прекъсване причинява на ищцата морални вреди, за които същата има право на обезвреда, независимо че не попада в кръга на лицата, изброени в

Постановление № 4/1961 г. и Постановление № 5/1969 г.

Във въззивната жалба са наведени и твърдения, че идентични твърдения за изключителна близост са направени и в много други искиви претенции, предявени от многобройния кръг родственици на починалия /сестра, другу внуци и пр./, което било житейски нелогично. Тези доводи, освен че са изцяло недоказани, са неотносими към конкретния правен спор, с който съдът е сезиран по настоящето дело. Предмет на същото е единствено правото на ищцата А. М. да получи обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди, като същото следва да се преценява единствено въз основа на събраните доказателства по предвидения в ГПК ред, а не на житейски предположения. Исковите претенции от други родственици, дори и такива да са налице, са ирелевантни и е недопустимо да бъдат обсъждани в настоящето решение.

По отношение размера на присъденото обезщетение във въззивната жалба са развити оплаквания, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като противоречи на пар. 96, ал.1 от ПЗР на ЗИДКЗ /ДВ, бр. 101 от 2018 г./, определящ лимит по претенциите на лицата по чл. 493а, ал.4 от КЗ до 5 000 лв. до влизането в сила на наредбата за утвърждаване на методиката по чл. 493а, ал.2 от КЗ.

Въззиваемата страна оспорва тези оплаквания като неоснователни и поддържа възражение, че въведеното ограничаване отговорността на застрахователя до заплащане на сума от 5000 лв., не изпълнява изискванията на Директива 2009/ 103/ ЕО, и като противоречаща на правото на ЕС не следва да се прилага.

Съдът приема, че така наведените оплаквания са неоснователни. Предвиждането на пар. 96, ал. 1 от ПЗР на ЗИДКЗ, че при смърт на лице се изплаща максимално обезщетение, което е в размер по малък от лимитите по Директивата, е в противоречие с чл. 9, ал. 1 от Директивата, според който "Без да се ЗА.гат всякакви по-високи гаранции, които държавите-членки могат да предвиждат, всяка държава-членка изисква застраховката, посочена в член 3, да бъде задължителна най-малко по отношение на следните минимални суми: а/ в случай на телесно увреждане-минимална застрахователна сума 1 000 000 EUR за пострадал или 5 000 000 EUR за събитие, независимо от броя на пострадалите; б/ в случай на

имуществени вреди-1 000 000 EUR за застрахователно събитие, независимо от броя на пострадалите". Цитираната разпоредба на Директивата е транспонирана в чл. 266 от КЗ (отм.), а впоследствие възпроизведена и в чл. 492 от КЗ. Въвеждането на застрахователна сума като предел на отговорността на застрахователя в действащия КЗ и уреждането на нейния минимален размер в Директива 2009/103/ЕО, която е част от правото на Европейския съюз, означава, че при настъпване на застрахователно събитие с причинени телесни увреждания, отговорността на застрахователя може да бъде ограничена по размер единствено от минимума на застрахователната сума, възприет в Директива 2009/103/ ЕО, от застрахователния договор, който не може да предвиди по-нисък размер на застрахователната сума, и от критерия за справедливо обезщетение. В този смисъл е Решение на Съда на Европейския съюз от 24.10.2013 г. по дело C277/12. С решението си по делото СЕС, разглеждайки преюдициално запитване, е приел, че " Член 3, параграф 1 от Директива 72/166/ЕИО на Съвета от 24 април 1972 г. относно сближаване на законодателствата на държавите членки относно застраховката "Гражданска отговорност" при използването на моторни превозни средства и за прилагане на задължението за сключване на такава застраховка и чл. 1, параграфи 1 и 2 от Втора Директива 84/5/ЕИО на Съвета от 30 декември 1983 г. за сближаване на законодателствата на държавите членки, свързани със застраховките "Гражданска отговорност" при използването на МПС, трябва да се тълкуват в смисъл, че задължителната застраховка "Гражданска отговорност" при използването на моторни превозни средства трябва да покрива обезщетението за неимуществените вреди, претърпени от близките на лица, загинали при пътно-транспортно произшествие, доколкото това обезщетение се дължи по силата на гражданската отговорност на застрахования съгласно приложимото към спора по главното производство национално право. На следващо място, в решението е прието, че "Член 3, параграф 1 от Първа директива и член 1, параграфи 1 и 2 от Втора директива 84/5 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която задължителната застраховка "Гражданска отговорност" при използването на моторни превозни средства покрива обезщетението за неимуществени вреди, дължимо съгласно националната правна уредба на гражданската отговорност за смъртта на близки членове на семейството, настъпила при пътнотранспортно произшествие, само до определена максимална сума, която е по-малка от предвидените в член 1,

параграф 2 от Втора директива 84/5. "

По силата на ДФЕС и чл. 633 от ГПК решението на Съда на Европейския съюз е задължително за всички съдилища и учреждения в Р. Б.. С оглед становището на СЕС, изразено в т. 2 на Решението му от 24.10.2013 г. по дело C277/12, се налага извод, че е налице противоречие на пар. 96, ал. 1 от ЗИД на КЗ с разпоредбата на чл. 1, пар. 2 от Втора директива 84/5, респ. на чл. 9, ал. 1 от Директива 2009/103/ЕО. С последната се кодифицират предхождащите я директиви 72/166/ЕИО, 84/5/ЕИО, 90/232/ЕИО на Съвета, 2000/26/ ЕО както и Директива 2005/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. / т. 1 от Преамбюла на Директива 2009/103/ЕО/, а по силата на чл. 29 от Директивата- позоваванията на отменените директиви, посочени по-горе, се считат за позовавания на Директива 2009/103/ЕО и се четат съгласно таблицата на съответствието в приложение II. Съобразно разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от ЗНА, както и предвид факта, че Директива 2009/103/ЕО е транспонирана в КЗ, следва да се приеме, че е недопустимо размерът на обезщетението за неимуществени вреди, чийто възможен долен предел е застрахователната сума, определена в нормативен акт на ЕС, да бъде ограничаван с нормативен акт на вътрешното право, поради което, с оглед констатираното противоречие, националната норма не следва да се прилага от съда. Затова и в конкретния случай обезщетението, дължимо на ищеца, следва да се определи по справедливост, по правилата на чл. 52 от ЗЗД, без да се съобразява предвидения в пар. 96, ал. 1 от ЗИД на КЗ максимален размер.

С обжалваното решение е прието, че справедливият размер на дължимото обезщетение в случая следва да бъде определен на 50 000 лв., като съобразявайки наличието на съпричиняване в размер на 20 %, същото е намалено на основание чл. 51, ал.2 от ЗЗД и е присъдена сумата от 40 000 лв.

Застрахователното дружество - жалбоподател счита определения като дължим размер на обезщетението за неоснователно завишен и несъобразен с принципа на справедливостта по чл. 52 от ЗЗД. Счита, че не е съобразен и стандартът на живот в страната към момента на настъпване на събитието и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането, които данни следва да служат като ориентир при определяне на паричното обезщетение за причинени неимуществени вреди.

В случая, съобразно конкретно установените правнорелевантни обстоятелства и факти относно съществуващата преживе емоционална връзка между ищцата и починалия, подробно описани по-горе, характера и тежестта на емоционалните преживявания на ищцата вследствие загубата на нейния близък, техният интензитет, обстоятелството, че към момента негативните последици не са преодолени окончателно, преценено съвкупно с възможността за възстановяване в бъдеще с оглед младата възраст на ищцата, която междувременно е създава и собствено семейство и е родила дете, настоящият въззивен състав намира, че размерът на справедливото обезщетение правилно и обосновано е определен от първоинстанционния съд на 50 000 лв., респ. след приспадане на приетия размер съпричиняване е присъдена сума от 40 000 лв. Този размер е съобразен и с практиката на съдилищата по подобни казуси, част от която е цитирана в отговора на въззивната жалба, включително с оглед периода на настъпване на смъртта на пострадалия и икономическата обстановка в страната към този момент.

Ето защо въззивният съд намира въззивната жалба за неоснователна. Първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната му част като даващо законосъобразен и обоснован отговор на спорните въпроси по делото и определящо справедлив размер на дължимото обезщетение.

Предвид изхода на спора пред настоящата инстанция жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на въззиваемата страна адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал.2 от ЗАдв., чийто размер следва да бъде изчислен по правилото на чл. 7, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 3850 лв. + 770 лв. ДДС.

Ето защо съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 70/13.10.22 г., постановено по т.д. № 130/21 г. на ОС Хасково, В ЧАСТТА МУ, с която „ЗК Л. И.“ АД ЕИК

***** е осъдена да заплати на А. Г. М. ЕГН ***** сумата 40 000 л в . - обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на С. М. Й. ЕГН*****, настъпила на 28.08.2018 г. вследствие на ПТП, станало 27.12.2016 г., ведно със законната лихва върху главницата от 06.03.2020 г. до окончателното □ изплащане.

В необжалваната си част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА „ЗК Л. И.“ АД ЕИК ***** да заплати на адв. Р. М. адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ пред въззивната инстанция в размер на **3850 лв. + 770 лв. ДДС.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____